

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XX. Quæ puræ Orationis sit vis, Sub finem Capitis monetur Iosaphat, vt præsentium rerum vanitatem, ac futurarum æternitatem contempletur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

QVÆ PVRE ORATIONI
 vis sit. sub finem Capitis monetur Iosaphat
 ut presentium rerum vanitatem, ac
 futurarum aternitatem con-
 templetur.

CAPVT XX.

De Virtu-
 tis habitu
 historia
 notanda.

VND E etiam mihi quidam ipsius cul-
 tor, rem huiusmodi narrauit. Cùm
 inquit, firmissimum diuinæ contempla-
 tionis habitum mihi comparassem, ip-
 siusque meditatione anima mea tincta
 esset, huius rei periculum aliquando fa-
 cere cupiens, mentem meam ita conti-
 nui, vt eam pro suo more meditationi
 sese adiungere minimè sinerem. Quod
 quidem id eam peragrè ac permolestè
 ferre intellexi, atque ad eam effrenata
 quadam cupiditate properare, nec ad
 contrariam vllam cogitationem vllò
 modo inflecti posse. At cùm habenas
 ipsi nonnihil permisisset, statim ad stu-
 dium suum, & operam celerrimò cursu
 ferebatur: extabatque id quod ait Pro-
 pheta: *Quemadmodum desiderat ceruus
 ad fontes aquarum: ita desiderat anima
 mea ad te Deus. Sitiuit anima mea ad
 Deum fontem viuum.* Ex his igitur om-
 nibus demonstratum est, in nobis hoc
 firum

litum esse, ut virtutem adipiscamur, id- *In nobis*
 que nostri arbitrij ac potestatis esse, *virtutem*
 carne amplecti, an contra peccatum *adipisci si-*
 ipsi anteferre velimus. Et quidem ij, qui *tum est, ac-*
 vitio in seruitutem se addixerunt, *zgrè cedente ta-*
 ab eo abstrahi possunt, quemadmodum *men Dei*
 à me superius dictum est. *gratia.*

Tu verò, qui per viscera misericordiae
 Dei nostri eo liberatus es, ac per Spiri-
 tus diuini gratiam Christum induisti,
 fac te totum ad Dominum transferas,
 nec vitiosis affectionibus ianuam vlllo
 modo aperias, verùm animam tuam
 luauit virtutum odore ac splendore co-
 ornatam, sanctæ Trinitatis templum
 reddas, atque in ipsius contemplatio-
 ne omnes mentis tuæ facultates oc-
 cupes.

Nam cùm is, qui cum terreno Rege
 degit, atque colloquitur, beatus ab om-
 nibus prædiceretur, non est dubium, quin
 is, cui diuino beneficio contigit, ut
 mente cum Deo colloquatur, consue-
 tudinemque cum eo habeat, omni bea-
 titudine cumuletur. Quæ cùm ita sint,
 eum semper ob oculos tibi propone, at-
 que cum ipso colloquere.

Quaratio-

Quanam autem ratione cum Deo *ne quispiã*
 colloqueris? Nimirum per orationem *cum Deo*
 & obsecrationem ad Deum appropin- *colloqua-*
 quans *tur,*

quans. Nam qui ardentissimo desiderio, accurgato pectore orat, atque ab omnibus rebus ex materia concretis, & terrenis abducta mente, tanquam coram Deo astat, ac cum metu & tremore preces ad eum adhibet, hic nimirum cum eo consuetudinem habet, facieque ad faciem cum eo colloquitur.

Si quidem bonus noster Deus ac Dominus ubique adest, eos, qui sincero ac puro animo ipsum precantur, exaudiens: quemadmodum ait Propheta, *Oculi Domini super iustos, & aures eius in preceseorum.* Quo fit, ut Patres, hominis cum Deo coniunctionem, orationem esse definiant, eamque Angelorum opus, ac futurae laetitiae praeludium appellent. Siquidem in hoc potius, quam in vllis alijs rebus situm esse caelorum regnum censent, ut quis ad sanctam Trinitatem appropinquet, eamque contempletur. Quam quidem ad rem cum precandi assiduitas mentem velut manu ducat, non abs re beatitudinis illius praeludium, ac velut effigies quaedam appellata est.

Verum non omnis oratio eiusmodi est: sed ea demum hoc nomine nuncupanda est, quae Deum, qui orationis materiam suppeditat, magistrum habet

m.

Psalm. 33.

Oculi Domini super iustos, & aures eius in preceseorum. Quo fit, ut Patres, hominis cum Deo coniunctionem, orationem esse definiant, eamque Angelorum opus, ac futurae laetitiae praeludium appellent. Siquidem in hoc potius, quam in vllis alijs rebus situm esse caelorum regnum censent, ut quis ad sanctam Trinitatem appropinquet, eamque contempletur. Quam quidem ad rem cum precandi assiduitas mentem velut manu ducat, non abs re beatitudinis illius praeludium, ac velut effigies quaedam appellata est.

Oratio futurae beatitudinis praeludium.

Quanam vera Oratio censenda sit.

bet, quæque supra terrena omnia affur-
git, atque cum Domino Christo sine vl-
la intermedia re versatur.

Hanc velim tibi acquiras, atque in ea
prouchi contendas. Etenim ipsa hanc
vim habet, vt te à terra in cælos subue-
here possit. Cæterum non temere, ac si-
ne vlla præparatione in ipsa progressus
facies: verum ita demum, si animam
tuam ab omnibus vitiosis affectionibus
prius repurgaris, eamque ab omni im-
proba cogitatione deterfam, puri cuius-
dam ac recens absterfi speculi instar ef-
feceris, & ab omni iniuriarum recorda-
tione, atque ira (quæ maiori quàm reli-
qua omnia, impedimento est, quo mi-
nus preces nostræ ad Deum sublimes fe-
rantur) te ipsum procul remoueris, can-
ctisque, qui te læserint, offensionem ex
animo remiseris, atq; per eleemosynas,
& pauperum miserationes, orationi ve-
lut pennas quasdam additas, eam Deo
cum calentibus lachrymis obtuleris.

Ad hunc quippe modum orans, ijs-
dem verbis vti poteris, quibus beatus il-
le Dauid, qui Rex erat, ac sexcentis cu-
ris distrahebatur, nihiloque secius ta-
men animam suam à vitiosis affectioni-
bus perpurgauerat, ad Deum utebatur, di-
cens, *Iniquitatē odio habui, & abominatus sum:*
Psal. 118.

*Ira orationē
maximo im-
pedimento
est.*

sum: Legem autem tuam dilexi. Septies in die laudem dixi tibi, super iudicia iustitia tua. Custodiuit anima mea testimonia tua. & dilexit ea vehementer. Appropinquet deprecatio mea in conspectu tuo, Domine: iuxta eloquium tuum da mihi intellectum.

Esa. 58.

Sic, videlicet clamante te, Deus exaudiet, & adhuc loquente te dicet, *Eccce adsum.* Quocirca, si huiusmodi Orationem adeptus fueris, beatus eris. Neque enim fieri potest, quin is, qui cum huiusmodi animi alacritate Deum orat, atque obsecrat, quotidie novos in virtute progressus faciat, atque omnes hostis laqueos superet. Nam qui mentem suam, ut cuiusdam viri sancti verbis utar, excalescit, animamque suam erexit, atque in cælum se transtulit, sicque Dominum suum inuocat, sceleraque sua in memoriam reuocat, ac de eorum remissione cum Deo colloquitur, calentissimisque lachrymis cum obsecrat, ut pro sua benignitate propitium ac facilem se ipsi præbeat, ex huiusmodi sermonum & cogitationum usu & consuetudine hoc consequitur, ut omnem huiusce vitæ curam deponat, atque humanis affectionibus superior existat, dignusque habeatur, qui Dei congerro
appel-

appelletur. Quo quid beatius aut sublimius contingere possit? Utinam itaque Dei beneficio beatitudinis huiusce compos fias.

Ecce enim mandatorum Domini viam tibi demonstraui, nec quidquam subtraxi, quo minus omne Dei confilium tibi annunciarer. Ac iam quidem ego ministerium meum absolui. Superest, ut succinctis lumbis mentis tuæ, instar Sancti illius, qui te vocauit, ipse quoque in omni vitæ tuæ ratione sanctum te præbeas. *Sancti enim estote, quoniam ego sanctus sum,* dicit Dominus. Atque etiam Apostolorum princeps, ad hunc modum loquitur: *Si Patrem inuocatis eum, qui sine personarum acceptione secundum cuiusque opus iudicat, in timore incolatus vestri tempore conuersamini, scientes quoniam non corruptibilibus auro & argento liberati estis de vana vestra conuersatione paternarum traditionum, sed pretioso sanguine quasi agni incontaminati & immaculati Iesu Christi.*

Hæc igitur omnia in mente eodita sine vlla intermissione recordare, Dei metum, & horrendam ipsius tribunal & splendorem eum, quem iusti in futuro æuo accepturi sunt, ac contra peccatorum in teterrimis tenebris in æro-

L rem;

Actor. 20.

Leuit. 19.

1. Pet. 1.

Esa 40.

1. Tim. 4.

Phil. 4.

rem; præcurium item rerum imbecillitatem & vanitatem, ac futurorum æternitatem, semper ob oculos habens: Illudque præterea, quod *omnis caro fœni instar est & omnis gloria eius tanquam flos fœni. Exsiccatum est fœnum, & flos eius decidit. Verbum autem Domini manet in æternum.* Hæc semper meditare: & pax Dei tecum sit, quæ te illuminet, & sapientia instruat, & ad salutis viam ducat, improbamque voluntatem procul à tua mente depellat, atque animam tuam Crucis signo imprimat, ne ullum peruersi spiritus scandalum ad te propius accedat, verum diuino beneficio in omni virtutum perfectione futurum illud ac finis & successionis expertus regnum adipiscaris, ac beatæ & vitæ initium afferentis Trinitatis, quæ in Patre, & Filio, & Spiritu sancto glorificatur, lumine collustreris.

BARLAAM OB FREQUENTEM
cum Regis filio consuetudinem, præcepto-
ribus ipsius in suspicionem venit. Eaque
de causa, Iosaphat abeundi po-
testatem ipsi fa-
cit.

CAPVT XXI.

CVM huiusmodi doctrinis ad mores
informandos accommodatis, præ-
stan;